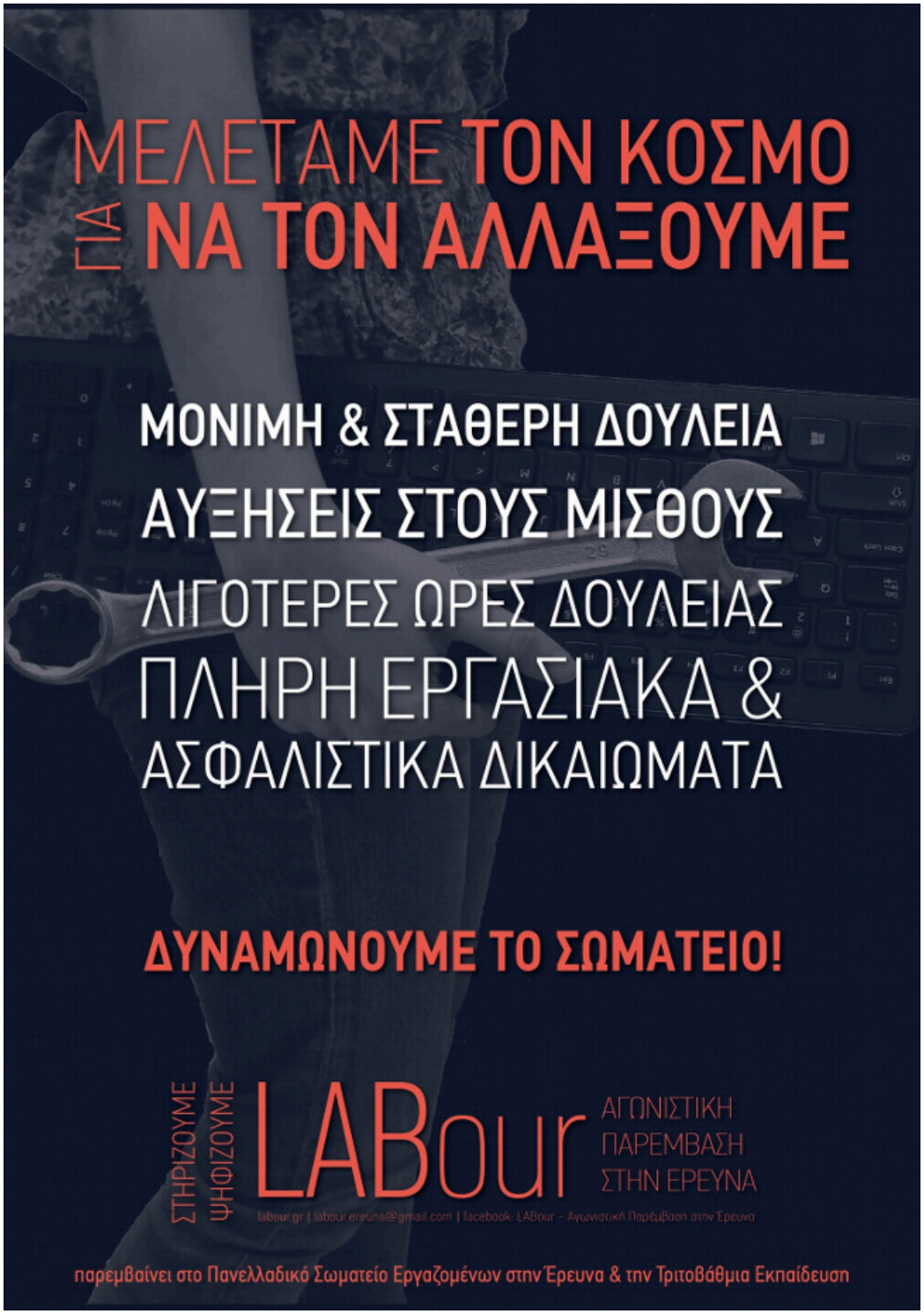

ΜΕΛΕΤΑΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ
ΜΟΝΙΜΗ & ΣΤΑΘΕΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ
ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ
ΛΙΓΟΤΕΡΕΣ ΩΡΕΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ
ΠΛΗΡΗ ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ &
ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ
ΔΥΝΑΜΩΝΟΥΜΕ ΤΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ!
ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ
ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ
LABour
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ
ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ
ΣΤΗΝ ΕΡΕΥΝΑ
labour.gr | labour.ereuna@gmail.com | facebook: LABour - Αγωνιστική Παρέμβαση στην Έρευνα
παρεμβαίνει στο Πανελλαδικό Σωματείο Εργαζομένων στην Έρευνα & την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση

Το Πανελλαδικό Σωματείο Εργαζομένων στην Έρευνα και την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση σε μόλις ένα μήνα εγγραφών έφτασε τα 600 μέλη!

Οι εκλογές του Σωματείου θα γίνουν στις 10-11-12 Δεκέμβρη:

Αθήνα:
Σάββατο και Κυριακή 11-12/12, 9.00-20:00, στο Παιδαγωγικό, στο κτήριο του Χημείου

Πάτρα:
Παρασκευή 10/12/2021, 11:00 – 18:00, αίθουσα συνεδριάσεων του Συλλόγου ΔΕΠ στο αίθριο του κτιρίου Διοίκησης (Πρυτανεία)
Σάββατο 11/12/2021, 11:00 – 18:00, Ισόγειο – Εργατικό Κέντρο Πάτρας)

Θεσσαλονίκη:
Σάββατο 11/12 (11:00-20:00, στη Νομική ΑΠΘ)

Στην διακήρυξή του, το **LABour – Αγωνιστική Παρέμβαση στην Έρευνα**, αναφέρει:

Μελετάμε τον κόσμο για να τον αλλάξουμε!

Κάποιες στιγμές της ιστορίας, ένας εργαζόμενος λέει “Δεν είμαι μόνη ή μόνος μου στον κάθε τυχόντα χώρο εργασίας. Είμαστε μαζί. Είμαστε πολλοί. Έχουμε κοινές ανησυχίες και προβλήματα”. Αυτή η συνειδητοποίηση, όταν γίνεται πράξη με την οργάνωση σε σωματείο, αποτελεί μια μικρή τομή στην πάλη, στη συνείδηση, στην αλληλεγγύη και κυρίως στη δυνατότητα διεκδίκησης της καλυτέρευσης της ζωής μας.

Μία τέτοια τομή ζούμε αυτή τη στιγμή με τη **δημιουργία του Πανελλαδικού Σωματείου Εργαζομένων στην Έρευνα** και την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, που θα καλύπτει το πιο πληττόμενο κομμάτι του κλάδου, πράγμα που υπήρξε βασικός στόχος του σχήματός μας. Ζούμε τη δημιουργία του σωματείου διεκδίκησης των αναγκών μας, εντάσσοντας το σύνολο των εργαζομένων στο κλάδο αρνούμενο τα ιδεολογήματα της εργοδοσίας περί εκπαιδευόμενων και όχι εργαζόμενων. Τη δημιουργία του Σωματείου που συνενώνει ενεργούς συμβασιούχους, “μπλοκάκια”, την εκ περιτροπής πληρωνόμενη εργασία, την αφανή και μαύρη εργασία, τους Υποψήφιους Διδάκτορες, το βοηθητικό ερευνητικό προσωπικό. Τη δημιουργία του Σωματείου μέσω του οποίου όλες αυτές οι κατηγορίες θα παλέψουμε μαζί για αναγνώριση της εργασιακής μας ιδιότητας, για μισθό, ωράριο, ασφάλιση και αξιοπρεπείς συνθήκες ζωής.

Πως η ανάγκη γίνεται Ιστορία;

Μιλούμε για την Έρευνα ως “κλάδο” της οικονομίας με πολύ συνειδητό και ευσυνείδητο τρόπο: εκτιμούμε πως βρισκόμαστε στο ιστορικό κλείσιμο της εποχής της πολυδιασπασμένης έρευνας κατά το μοντέλο “κάθε επιχείρηση έχει το R&D της για τις δικές της ανάγκες”. Διαφαίνεται παγκοσμίως (και με μια μικρή καθυστέρηση και στην Ελλάδα) η αντικατάσταση αυτού με ένα μοντέλο στο οποίο η ιδιωτική έρευνα γίνεται με το δημόσιο πλούτο. Αυτό γίνεται πρωτίστως με τη μορφή ερευνητικών προγραμμάτων όπου οι επιχειρήσεις έρχονται, προσκολλώνται σε ένα Δημόσιο Ίδρυμα ή Ερευνητικό Κέντρο, διεξάγουν την έρευνά τους χωρίς την ευθύνη των εγκαταστάσεων, μισθοδοσιών, εξοπλισμού και κυρίως προσωπικού, αποκτώντας εκ των υστέρων το δικαίωμα εμπορικής αξιοποίησης της καινοτομίας. Δευτερευόντως (από πλευράς έκτασης), αυτό το μοντέλο ακολουθείται από συμπράξεις επιχειρήσεων (clusters) τα οποία έχουν την οικονομική δυνατότητα να δημιουργούν και να συντηρούν πλήρη ιδιωτικά εκπαιδευτήρια και ερευνητικά κέντρα αποκλειστικά για τις ανάγκες των συνεργαζόμενων επιχειρήσεων.

Για εμάς αυτό σημαίνει την ομογενοποίησή μας σε πολύ λιγότερο διαφοροποιημένη και όσο το δυνατόν “φθηνότερη” εργατική δύναμη ως εξής: πρώτον, εξίσωση μέσω της ισοπέδωσης των εργασιακών δικαιωμάτων των διαφόρων επιστημονικών τομέων της έρευνας και μετατροπή των πτυχίων σε ατομικούς φακέλους προσόντων ώστε εκπαίδευση και συνακόλουθος μισθός να είναι à la carte, ανάλογα με τις τρέχουσες ανάγκες. Δεύτερον, με τη θεσμοθέτηση της εργασίας “με το κομμάτι” και των απλήρωτων διαστημάτων μεταξύ συμβάσεων, καθώς η περικοπή της Δημόσιας χρηματοδότησης κάνει τα Ερευνητικά Κέντρα και τα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα να υιοθετούν αυτό το μοντέλο με δική τους πρωτοβουλία, αντί διαταγμάτων.

Για εμάς όμως αυτό σημαίνει επίσης μεγαλύτερη συνειδητοποίηση πως ως εργαζόμενες/εργαζόμενοι στην ερευνητική και διδακτική διαδικασία αποτελούμε μία εργασιακή ενότητα και έναν όλο και πιο συγκροτημένο και διακριτό τομέα της οικονομίας. Στα πλαίσια αυτού, αν αντιληφθούμε τον εαυτό μας ως κλάδο, αν οργανωθούμε ως κλάδος και αν παλέψουμε έτσι, μπορούμε να ανατρέψουμε τη συνεχή πορεία προς τα κάτω που μαζί με πλείστους άλλους κλάδους της οικονομία βιώνουμε. Ατομικά ή σε συντεχνιακές οντότητες ζήσαμε το αδιέξοδο και ήρθε η ώρα να διερευνήσουμε το νέο δρόμο.

Σωματείο στην Έρευνα και την Τριτοβάθμια εκπαίδευση: γιατί τώρα;

Το σωματείο μας δημιουργήθηκε εν μέσω μιας ιδιαιτέρως “καυτής” περιόδου για την

πλειοψηφία των εργαζομένων και της νεολαίας. Τον τελευταίο ενάμιση χρόνο είμαστε μάρτυρες της λυσσαλέας συνέχισης της επίθεσης από μεριάς κεφαλαίου και κυβέρνησεων τέτοιας που δεν διστάζει να θυσιάζει την ίδια την ανθρώπινη ζωή και τον πλανήτη. Τα απανωτά κύματα της πανδημίας του covid-19, αλλά και η ίδια η ύπαρξή της είναι απόρροιες της πολιτικής που θυσιάζει στο βωμό του κέρδους κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής και το ίδιο το φυσικό περιβάλλον (αποψίλωση δασών, μαζική παραγωγή κ.α.). Επεκτάθηκε πάνω στα χρόνια διαλυμένα και υποστελεχωμένα Συστήματα Υγείας, δείχνοντας πως η υγεία μας δεν είναι προτεραιότητα.

Παρά τον κώδωνα του κινδύνου που ακόμη κρούει η ίδια η ζωή, η αναγκαία συνεργασία όλων των κρατών και η από κοινού δημόσια χρηματοδοτημένη και προσβάσιμη έρευνα για την άμεση παραγωγή εμβολίων και θεραπειών, τα αναγκαία ουσιαστικά μέτρα ενίσχυσης της δημόσιας υγείας (ενίσχυση του ΕΣΥ, προσλήψεις υγειονομικών, αύξηση των ΜΕΘ κ.α.), τα μέτρα στους χώρους δουλειάς και η επιτήρηση της εφαρμογής τους, τα μέτρα για το ασφαλές άνοιγμα των σχολείων και η αύξηση των δρομολογίων σε ΜΜΜ λάμπουν δια της απουσίας τους. Ζούμε σε μια κοινωνία “σε γύψο”, με πανάκεια το τρίπτυχο lockdown – ατομική ευθύνη – εμβόλιο, με την υγειονομική κρίση να αξιοποιείται ως πρόσχημα για περαιτέρω μεταρρυθμίσεις και καταστολή των αντιδράσεων στις όποιες τρέχουσες κυβερνητικές αποφάσεις.

Οι στρατηγικές τομές σε παιδεία, εργασία και δικαιώματα δε μας αφορούν μόνο γενικώς, αλλά και με πολύ άμεσο και χειροπιαστό τρόπο.Ο νόμος Χατζηδάκη ήρθε για να εγκαθιδρύσει το καθεστώς απόλυτης εκμετάλλευσης και να εκτοξεύσει την άντληση υπεραξίας, χτυπώντας μεθοδικά α) στην καρδιά της προστασίας μας από την υπερεκμετάλλευση, διαλύοντας τα όρια μεταξύ εργάσιμου και ελεύθερου χρόνου, (κατάργηση 8ώρου, απλήρωτες υπερωρίες, ατομικές συμβάσεις εργασίας κ.α.) και β) στη μόνη απειλή τους που δεν είναι άλλη από την οργάνωση και τον αγώνα των εργαζομένων (περιστολή του δικαιώματος στην απεργία, επίσημο φακέλωμα της συνδικαλιστικής δράσης κ.α.). Απαντάμε πως εμείς παράγουμε τον πλούτο και κραταμε όρθια μια ολόκληρη κοινωνία, και δεν σκοπεύουμε να γίνουμε σύγχρονοι δουλοπάροικοι!

Τέλος, ο νόμος Κεραμέως που όχι μόνο πέταξε εκτός τριτοβάθμιας 40.000 μαθητές φέτος με την Ειδική Βάση Εισαγωγής, αλλά και καλωσόρισε την αστυνομία εντός των ιδρυμάτων, μετατρέποντάς μας στους μόνους εργαζόμενους που θα έχουν αστυνομία να περιπολεί στους χώρους εργασίας μας, σα να ζούμε το δικό μας αστυνομοκρατούμενο πολίτευμα. Τις τελευταίες ημέρες ανακοινώθηκε το νέο νομοσχέδιο για την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση. Δημιουργεί ένα “ευέλικτο” πανεπιστήμιο για λίγους που θα προσφέρει σκόρπια προσόντα: ο

φοιτητής θα περνά σε σχολή ή ίδρυμα και όχι σε τμήμα, διαλέγοντας σκόρπια μαθήματα από τα διάφορα τμήματα μέχρι να συμπληρώσει τις μονάδες για πτυχίο (!). Γίνεται σαφής αναφορά στην αποσύνδεση των εργασιακών και επαγγελματικών δικαιωμάτων από αυτά τα πτυχία – κομφετί. Ο κούφιος εκσυγχρονισμός τους μας γυρίζει αιώνες πίσω.

Η χρηματοδότηση και οι συνθήκες εργασίας μας

Η εξάρτηση των Ερευνητικών Κέντρων και των ΑΕΙ από ανταγωνιστικά προγράμματα και η ανεπαρκής κρατική χρηματοδότηση καθορίζουν σε μεγάλο βαθμό το πλαίσιο στο οποίο καλούμαστε να εργαστούμε. Αποτελούν βασικές πλευρές της πολιτικής που πρέπει να ανατρέψουμε για να έχουμε αξιοπρεπείς όρους εργασίας. Σε επίπεδο πανεπιστημίων μετράμε μνημονιακή μείωση της κρατικής επιχορήγησης της τάξης του 96% (2009 έως το 2020), ενώ στα Ερευνητικά Κέντρα (η πλειοψηφία των οποίων είναι ΝΠΙΔ – δλδ η κρατική χρηματοδότηση καλύπτει μόνο το 51% των πάγιων εξόδων και τα υπόλοιπα είναι από ιδιωτικά κεφάλαια) μετράμε με μειώσεις της κρατικής επιχορήγησης της τάξης του 20-40% την τελευταία δεκαετία. Στο πλαίσιο αυτό, όλο και μεγαλύτερο ποσοστό των εξόδων καλύπτεται πλέον από τα αποθεματικά των Ειδικών Λογαριασμών, με αποτέλεσμα αφενός την επί της ουσίας αυτοχρηματοδότηση τους και αφ’ ετέρου την ιεράρχηση των προτεραιοτήτων τους στη βάση του κέρδους, σε βάρος μας.

Οι εργασιακές συνθήκες που προκύπτουν από το παραπάνω για τους νέους ερευνητές και ερευνήτριες, για το δυναμικό που παράγει τη νέα γνώση και έρευνα εντός των πανεπιστημίων και των ερευνητικών ιδρυμάτων, όχι απλά χαρακτηρίζονται από την απουσία ουσιαστικών εργασιακών δικαιωμάτων. Η μαύρη εργασία, η εργασιακή επισφάλεια, η έντονη κινητικότητα και εξάρτηση από προγράμματα, η απουσία ωραρίου, οι ποικίλες σχέσεις εργασίας που επίμονα προσπαθούν να αποκρύψουν σχέση εξαρτημένης εργασίας, η απουσία ασφάλισης, τα υψηλά ποσοστά άμισθης εργασίας (αφού συχνά αντιμετωπίζεται ως μέρος της εκπαιδευτικής διαδικασίας) και οι διαφορετικές ταχύτητες εργαζομένων όπου και καθιστούσαν τον εργασιακό κλάδο της έρευνας για πολύ καιρό μη αναγνωρίσιμο ως τέτοιο, αποτελούν κάποια από τα βασικά του χαρακτηριστικά.

Όλες οι κυβερνήσεις του προηγούμενου διαστήματος επένδυσαν στη κρατική υποχρηματοδότηση των ΑΕΙ και των ερευνητικών κέντρων και στην ομηρία χιλιάδων εργαζομένων σε καθεστώτα επισφαλούς εργασίας σε όλο το φάσμα αυτής. Τα πανηγύρια της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ για το ΕΛΙΔΕΚ δεν ήταν τίποτα περισσότερο από εγκαθίδρυση της ανασφάλιστης εργασίας στο κλάδο.

Τη μουντή αυτή πραγματικότητα, μόνο η οργάνωση των εργαζομένων μπορεί να αλλάξει και παλεύουμε για να το κάνει! Όσο και αν προσπαθούν να μας κάνουν να πιστεύουμε πως είμαστε “τεμπέληδες” οι εργαζόμενοι στην έρευνα ξέρουμε πως εμείς την κρατάμε όρθια παρά τις αντίξοες συνθήκες τη διεξαγωγής της! Όσο και αν προσπαθούν να μας πείσουν πως είμαστε εκπαιδευόμενοι, οι εργαζόμενοι στην έρευνα ξέρουμε το έργο που παράγουμε και το πώς αξιοποιείται! Όσο και αν προσπαθούν να μας πείσουν πως είμαστε μονάδες στην εργασιακή έρημο, οι εργαζόμενοι στην έρευνα ξέρουμε πως έχουμε ο ένας τον άλλον και μόνο μέσα από τους αγώνες μας από κοινού με το σύνολο των εργαζομένων μπορούμε να διεκδικήσουμε την άμεση καλυτέρευση των συνθηκών εργασίας μας! Άλλωστε και οι πρόσφατοι αγώνες στην e – food και στη Cosco απέδειξαν τη δυνατότητα της επιβολής κατακτήσεων για τους εργαζόμενους με όπλο τους μαζικούς αγώνες. Εμείς ως LABour αντιλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας ως κομμάτι του εργατικού κινήματος και θεωρούμε πως μοναδικό όχημα είναι οι μαζικοί αγώνες για να αντιστραφεί η εργασιακή ζούγκλα που βιώνουμε

Τι είναι και τι θέλει το LABour

Το σχήμα LABour – Αγωνιστική Παρέμβαση στην Έρευνα αποτελεί μια εργατική, ανατρεπτική, αριστερή συλλογικότητα που επιδιώκει να συμβάλλει στην μαζική, συλλογική δράση των εργαζομένων στην έρευνα για την ανατροπή των σημερινών βάρβαρων συνθηκών εργασίας και ζωής.

• Παλεύουμε για ενιαία παρέμβαση στον κλάδο, σε κάθε Ίδρυμα κι Ερευνητικό Κέντρο, ενάντια στις μορφές απλήρωτης, κακοπληρωμένης και ανασφάλιστης εργασίας που επικρατούν.

• Παράλληλα, αγωνιζόμαστε για πλήρη εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα για όλους τους εργαζόμενους, διεκδικούμε την αναγνώριση της εργασιακής ιδιότητας του μη μόνιμου ερευνητικού προσωπικού και την υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, ως πρώτο μέσο επίτευξης ανθρώπινων συνθηκών εργασίας και αξιοπρεπούς μισθού.

• Το τί έρευνα παράγουμε και με ποιό τρόπο δε θέλουμε να καθορίζεται από τις ανάγκες του κεφαλαίου για κερδοφορία. Είμαστε ενάντια σε κάθε οικονομική εξάρτηση των ιδρυμάτων από ανταγωνιστικά προγράμματα – προγράμματα αριστείας (ΕΣΠΑ, ελληνικά κλπ). ++ πως να γίνεται; θετικό πρόταγμα

• Πραγματικές κατακτήσεις ανακούφισης του λαού μπορούν να υπάρξουν μόνο έξω από το ασφυκτικό πλαίσιο της ΕΕ και των μνημονίων. Γι’ αυτό το λόγο είμαστε απέναντι στην ΕΕ και στις πολιτικές της, παλεύουμε για κατάργηση των μνημονιακών δεσμεύσεων και στεκόμαστε απέναντι σε όλες τις κυβερνήσεις που φορτώνουν στις πλάτες μας το βάρος της κρίσης.

Τα άμεσα βήματα του Σωματείου

Στο δια ταύτα όμως, τι διεκδικούμε συγκεκριμένα για τον κλάδο μας και συνολικά για τους εργαζομένους;

Με ποιόν τρόπο μπορούμε να διαπραγματευτούμε τις συνθήκες της εργασίας μας και την αξία της εργατικής μας δύναμης και να παλέψουμε για άμεση κατοχύρωση των δικαιωμάτων μας; Με ποιόν τρόπο μπορούμε να διασφαλίσουμε πως κανένας και καμμία συνάδελφος δε θα δουλεύει ως αμισθί πολυεργαλείο για έρευνα – παραγγελίες – λάντζα; Πώς θα μπορούν οι συναδέλφισσες μας να έχουν δικαίωμα στη μητρότητα χωρίς τα στοιχειώδη δικαιώματα (ασφάλιση, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, άδεια εγκυμοσύνης); Πώς δε θα αναγκαζόμαστε τελειώνοντας τη σχολή να φεύγουμε για το εξωτερικό ως μόνη διέξοδο εργασίας πάνω στο αντικείμενό μας;

Πιστεύουμε πως πρώτο, αναγκαίο και βασικό μέλημα του σωματείου μας είναι ο αγώνας για συγγραφή και σύναψη Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας (ΣΣΕ), με μισθό στο ύψος των πραγματικών αναγκών μας και πλήρη εργασιακά δικαιώματα που να καλύπτει όλο το προσωπικό στην Έρευνα και την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση. Ώστε να αναγνωριστει επιτέλους ο κλάδος της έρευνας ως εργασιακός κλάδος σε όλες τις βαθμίδες, ώστε να έχουν όλοι οι συνάδελφοί μας που εργάζονται στην έρευνα πλήρη δικαιώματα ενάντια στις ακαδημαϊκές διακρίσεις! Από τη βαθμίδα των Υ.Δ. και το τεχνικό προσωπικό καθώς και όλων των συμβασιούχων που απασχολούνται σε ερευνητικά προγράμματα, έως και τις εργαζόμενες και εργαζόμενους που καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ερευνητικές, διδακτικές ή διοικητικές ανάγκες και εμφανίζονται ως “περιστασιακοί εξωτερικοί συνεργάτες”!

Επίσης θεωρούμε αναγκαίο μέλημα του Σωματείου την άμεση δημιουργία ομάδων εργασίας-επιτροπών με σκοπό τη χαρτογράφηση των συνθηκών εργασίας, την κατάρτιση της ΣΣΕ, της παρακολούθησης των εργασιακών αυθαιρεσιών σε όλη την έκταση του κλάδου. Θέλουμε ένα σωματείο συμμετοχικό και δημοκρατικό όπου όλα τα μέλη του θα νιώθουν οργανικό κομμάτι του, θα παίζουν ρόλο και θα συμβάλλουν στην ανάπτυξη του.

Έρευνα για τις κοινωνικές ανάγκες!

Για να σταματήσουν να υπάρχουν μια για πάντα οι χιλιάδες αόρατοι εργαζόμενοι στον κλάδο μας οφείλει να αλλάξει ριζικά ο τρόπος που διεξάγεται η έρευνα. Ο τρόπος που για να συμβαδίζει πλήρως με τις ανάγκες της αγοράς γεννά φουρνιές επισφαλώς εργαζομένων και βάζει σε δεύτερη μοίρα τις ανάγκες μας. Παλεύουμε για:

• Δημόσια χρηματοδότηση της έρευνας! Ενάντια στην υποχρηματοδότηση των πανεπιστημίων και των ερευνητικών κέντρων ως πάγιο αίτημα των πολιτικών της Ε.Ε και του κεφαλαίου, το δρόμο της ιδιωτικοποίησης της έρευνας. Ενάντια στις “μονάδες αριστείας”, τη δικαιολογία για τον οικονομικό στραγγαλισμό του συνόλου.

• Έρευνα και εκπαίδευση με βάση τις ανάγκες της κοινωνικής πλειοψηφίας! Γιατί μία στείρα κριτική στο υπάρχον ερευνητικό πλαίσιο και ένας οικονομικός αγώνας για υψηλότερες αμοιβές στον κλάδο δεν είναι αρκετά για να ανατρέψουν την υπάρχουσα κατάσταση, όπου η κατεύθυνση και η εκμετάλλευση της έρευνας αποτελούν προνόμιο των λίγων. Παλεύουμε για έρευνα που θα έχει στόχο τη βελτίωση της ζωής των λαών, τη χειραφέτηση του ατόμου και το ξεπέρασμα της αυταπάτης, του ανορθολογισμού και του σκοταδισμού.

• Ενάντια στην κατάργηση δημοκρατικών κατακτήσεων και τη θέσπιση αυταρχικών μορφών διοίκησης που προσομοιάζουν σε ιδιωτικές επιχειρήσεις. Ανατροπή των αναχρονιστικών αλλαγών στην Παιδεία και κάθε μορφής ιδιωτική τριτοβάθμια εκπαίδευση.

• Ανεμπόδιστη πρόσβαση όλης της κοινωνίας στα αποτελέσματα της έρευνας και στη βιβλιογραφία. Καμία χρήση των ερευνητικών αποτελεσμάτων για εμπορικούς σκοπούς (πατέντες κλπ) και κατάχρηση τους από τους κατασταλτικούς, κρατικούς και δικαστικούς μηχανισμούς.

• Πρόσληψη μόνιμου προσωπικού για την κάλυψη των ερευνητικών αναγκών. Κανένας ερευνητής που δεν εντάσσεται στις κατηγορίες των υποψήφιων διδακτόρων ή φοιτητών (μεταπτυχιακών ή προπτυχιακών) χωρίς μονιμότητα. Κανένας μέλος του διοικητικού, τεχνικού και άλλου αναγκαίου προσωπικού (π.χ. υπηρεσίες καθαριότητας, συντήρηση εγκαταστάσεων) χωρίς μονιμότητα. Κανένας Υ.Δ, μεταπτυχιακός και προπτυχιακός φοιτητής να μην εκτελεί εργασία στη θέση του μόνιμου προσωπικού.

• Κανένας εργαζόμενος στην έρευνα να μην ετεροαπασχολείται εντός των ερευνητικών δομών. Καμία υποκατάσταση εργασιακής σχέσης με υποτροφία. Όχι στο πρόγραμμα “απόκτησης προϋπηρεσίας” με όρους μαθητείας, η προϋπηρεσία αποκτάται στα πλαίσια της εργασίας, όχι πριν από αυτή! Οι Υ.Δ., μεταπτυχιακοί και προπτυχιακοί σπουδαστές που εργάζονται σε προγράμματα να προσλαμβάνονται με συμβάσεις εργασίας, κι όχι έργου, βάσει ΣΣΕ.

• Αντικατάσταση όλων των ελαστικών μορφών εργασίας (ΔΠΥ, προγράμματα κοινωφελούς εργασίας κλπ) με συμβάσεις αορίστου χρόνου. Κατάργηση των συμβάσεων έργου και του

ΔΠΥ. Μέχρι την κατάργηση των συμβάσεων έργου και ΔΠΥ, καταβολή του ΦΠΑ και κάλυψη των ασφαλιστικών εισφορών από τα ιδρύματα στους συναδέλφους που εργάζονται σε ερευνητικά με ΔΠΥ. Παλεύουμε για την υπογραφή Κλαδικών Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας

• Κατάργηση του Νόμου Χατζηδάκη και κάθε αντεργατικής νομοθεσίας.

• Μόνιμη και σταθερή δουλειά, υγεία και παιδεία για όλο το λαό. Αυξήσεις στους μισθούς για να καλύπτονται οι σύγχρονες ανάγκες. Δραστική μείωση των ορίων συνταξιοδότησης και των ωρών εργασίας, όπως επιτρέπει η αλματώδης άνοδος της παραγωγικότητας της εργασίας, για να εξαλειφθεί η ανεργία.

Ό,τι έχουμε είμαστε εμείς!

Ποιό σωματείο μπορεί να βάλει μπροστά τον αγώνα για σύναψη ΣΣΕ, ενοποιώντας τον κλάδο; Τι οργάνωση των εργαζομένων μπορεί να παλέψει γι αξιοπρεπής όρους εργασίας κόντρα στο νέο νόμο Χατζηδάκη αλλά και όρους ζωής κόντρα σε κάθε διάκριση, για να πάψει η εκμετάλλευση κάθε είδους στον κλάδο μας και όχι μόνο;

Παλεύουμε για ένα σωματείο ανοιχτό, μαζικό και μαχητικό! Που θα συζητάει τακτικά από τα κάτω μέσα από τις συνελεύσεις του και θα είναι έτοιμο να παλέψει για κάθε μία και κάθε έναν από εμάς προσωπικά, πλάι στα μεγάλα και χρόνια προβλήματα του κλάδου! Για ένα σωματείο έτοιμο να μας υπερασπιστεί ενάντια στην εργοδοτική αυθαιρεσία, τον εκφοβισμό, τις σεξουαλικές παρενοχλήσεις! Για ένα σωματείο που ως οργανικό κομμάτι του εργατικού κινήματος μαζί με το σύνολο των εργαζομένων θα παλεύει για την ανατροπή του αντιπάλου και των πολιτικών του που συρρικνώνουν προς τα κάτω τα δικαιώματά μας σε Δουλειά – Υγεία – Ζωή και Ελευθερίες!

Για αυτό παλεύουμε για συντονισμό των σωματείων και εργατικό κίνημα ανεξάρτητο από από τον γραφειοκρατικό και αστικοποιημένο συνδικαλισμό των ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ που χορεύουν στο ρυθμό που υποδεικνύει ο αντίπαλος και δεν είναι με τους επικίνδυνους εργατικούς αγώνες! Νικηφόρο μπορεί να είναι μόνο ένα εργατικό κίνημα ανεξάρτητο από κυβερνητικούς και κρατικούς μηχανισμούς, που θα ενοποιείται στην βάση των αποφάσεων των συνελεύσεων των σωματείων του και θα έχει πυξίδα την επιβολή των διεκδικήσεων του. Παλεύουμε για ταξική ενότητα και αλληλεγγύη στη βάση των κοινών μας συμφερόντων, για να πάψει η εκμετάλλευση στον κλάδο μας και σε κάθε κλάδο παραγωγής, για να ζήσουμε αλλιώς!

Για να μην σιωπήσει η Ιστορία!

Η ύπαρξη σωματείου στο κλάδο της έρευνας ήταν μια αδήριτη ανάγκη και η απουσία του ήταν εμφανής σε όλες και όλους. Τώρα που αυτή η ανάγκη έγινε πράξη, το επόμενο βήμα είναι η ενδυνάμωση του σωματείου μας για να παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο στη διεκδίκηση των αναγκών μας!

Επειδή η πράξη είναι που αλλάζει τον κόσμο, το πρώτο βήμα είναι η εγγραφή στο Σωματείο, όπως αυτή θα γίνεται κατά τόπους στα Ερευνητικά Κέντρα και Εκπαιδευτικά Ιδρύματα, έως και την εκλογοαπολογιστική Συνέλευση στις 4/12/2021. Το δεύτερο βήμα είναι η συμμετοχή στις πρώτες εκλογές του Σωματείου στις 11 και 12/12/2021!

Για όλα τα παραπάνω σε καλούμε να στηρίξεις το αγωνιστικό ψηφοδέλτιο του LABour αλλά πολύ περισσότερο να συμμετέχεις ενεργά στις μάχες που θα δώσουμε μέσα από το σωματείο μας! Παλεύουμε για ένα ζωντανό, μαζικό και μαχητικό σωματείο – όπλο στα χέρια μας!

labour.gr

https://www.facebook.com/labour.ereuna